

PARAULES DE VIDA

La llibertat cristiana (III): actuar en consciència

La llibertat que, segons el Catecisme de l'Església catòlica, consisteix en «el poder, arrelat en la raó i en la voluntat, d'actuar o de no actuar, de fer això o allò, de produir per un mateix accions deliberades» (n. 1731) és una condició necessària per a la moralitat dels actes humans. Juntament amb el do de la llibertat, Déu ha dotat a l'ésser humà de la consciència, que és «el nucli secretíssim i el sagrari de l'home, on es troba tot sol amb Déu, la veu del qual ressona en la seua intimitat» (n. 1776). Estem davant l'element més personal de l'ésser humà, que fa d'ell una criatura única i responsable dels seus actes davant Déu. Perquè una acció siga autènticament digna de l'home ha de ser lliure i fruit d'una decisió presa en consciència.

Ara bé, aquesta no és creadora de valors, perquè el que és bo i dolent per a l'home no ho decideix ell mateix. Així com el fet d'existir és quelcom que ens ha estat donat, tampoc som nosaltres els qui decidim el que és bo o dolent. Déu ens ha creat per a donar-nos la vida eterna i és bo el que ens condueix a eixe fi últim que consisteix en la felicitat plena i perfecta; i és dolent el que ens aparta d'ell. Gràcies a la consciència podem percebre el bé i el mal en cada situació i decidir com hem d'obrar per a aconseguir la meta a la qual Déu ens crida.

La consciència percep uns principis que, encara que la fe ens ajuda a conèixer-los amb més claredat, tenen un valor universal, per la qual cosa tots els poden comprendre amb la llum natural de la raó. D'ells naixen les normes morals fonamentals. Heus ací alguns exemples: tots tenim l'obligació moral de buscar la veritat, perquè només ella és el camí que condueix a la justícia i al bé; tots hem d'actuar moguts pel desig de fer el bé i evitar el mal; hem de seguir fidelment el que sabem que és just

i recte; no podem fer el mal sabent-ho i desitjant-ho positivament; no hem de fer als altres el que no ens agradaria que ens feren a nosaltres mateixos; els hem de tractar com ens agradaria que ens tractaren a nosaltres, etc... Quan no actuem des d'aquests principis morals fonamentals amb facilitat ens deixem arrossegar per desitjos i interessos egoistes i la consciència va perdent la capacitat de discerniment moral.

Certament, no sempre és fàcil actuar segons la pròpia consciència. En la decisió moral hi ha tres moments: percebre les normes morals fonamentals; aplicar-les a les circumstàncies concretes en les quals cadascun viu i prendre una decisió. Sovint es viuen situacions que dificulten la percepció del que és bo o dolent: estem sotmesos a les influèn-

cies de l'ambient cultural en el qual ens trobem; molts pensen que el propi bé s'aconsegueix amb la realització dels desitjos que naixen del nostre interior; les pressions que ens venen des de l'exterior també poden enfosquir el coneixement dels valors i portar-nos a l'error en els judicis morals. Ara bé, quan una persona actua amb rectitud de consciència (és a dir, buscant i desitjant fer el bé), encara que s'equivoque no perd la seua dignitat, perquè buscar els camins per a formar-se un judici moral és més digne de l'ésser humà que prescindir de la pregunta per la moralitat dels propis actes, que és un fet molt freqüent en el món en el qual ens trobem.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Nombroses intervencions pontificies postconciliars van animar el diàleg ciència-ètica, i ciència-fe. El beat Pau VI dirigint-se als científics va dir: «L'Església no pot ser aliena a la vostra activitat. Ella no tem el progrés científic, sinó que més aviat l'estimula, l'honra i afavoreix la millor utilització del mateix en benefici de la humanitat.»

La bioètica va néixer per ser aplicada i, en aquest sentit, l'aportació de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu és pionera.

Vaig assenyalar, per exemple, la creació del primer Comitè d'Ètica As-

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

El paper de l'Orde de Sant Joan de Déu

sistencial (CEA) de l'Estat espanyol a l'Hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona.

L'Orde Hospitalari ha promogut la formació en bioètica en els seus centres assistencials sanitaris i socials, conscient de la necessitat d'una ade-

quada formació per a una correcta pràctica. L'orde també forma part del Patronat de l'Institut Borja de Bioètica-Universitat Ramon Llull, la primera institució de bioètica que es va crear a Europa. És indiscutible i meritori el paper que l'Orde de Sant Joan

de Déu té a les aportacions eclesials a l'àmbit de la bioètica.

L'Orde Hospitalari, fidel a l'*aggiornamento* requerit pel Concili Vaticà II, ha contribuït i segueix contribuint notòriament amb la formació, l'hospitalitat, l'assistència i la divulgació al fet que la bioètica sigui realment una disciplina al servei d'un món més humà i just.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

PALABRAS DE VIDA

La libertad cristiana (III): actuar en conciencia

La libertad que, según el Catecismo de la Iglesia católica, consiste en «el poder, radicado en la razón y en la voluntad, de obrar o de no obrar, de hacer esto o aquello, de ejecutar así por sí mismo acciones deliberadas» (n. 1731) es una condición necesaria para la moralidad de los actos humanos. Junto al don de la libertad, Dios ha dotado al ser humano de la conciencia, que es «el núcleo más secreto y el sagrario del hombre, en el que está solo con Dios, cuya voz resuena en lo más íntimo de ella» (n. 1776). Estamos ante el elemento más personal del ser humano, que hace de él una criatura única y responsable de sus actos ante Dios. Para que una acción sea auténticamente digna del hombre debe ser libre y fruto de una decisión tomada en conciencia.

Ahora bien, ésta no es creadora de valores, porque lo que es bueno y malo para el hombre no lo decide él mismo. Así como el hecho de existir es algo que nos ha sido dado, tampoco somos nosotros quienes decidimos lo que es bueno o malo. Dios nos ha creado para darnos la vida eterna y es bueno lo que nos conduce a ese fin último que consiste en la felicidad plena y perfecta; y es malo lo que nos aparta de él. Gracias a la conciencia podemos percibir el bien y el mal en cada situación y decidir cómo hemos de obrar para alcanzar la meta a la que Dios nos llama.

La conciencia percibe unos principios que, aunque la fe nos ayuda a conocerlos con más claridad, tienen un valor universal, por lo que todos pueden comprenderlos con la luz natural de la razón. De ellos nacen las normas morales fundamentales. He aquí algunos ejemplos: todos tenemos la obligación moral de buscar la verdad, pues solo ella es el camino que conduce a la justicia y al bien; todos hemos de actuar movidos por el deseo de hacer el bien y evitar el mal; debemos seguir fielmente lo que sabemos que es justo y recto; no podemos hacer el mal sabiéndolo y deseándolo positivamente; no hemos de hacer a los demás lo que no nos gustaría que nos hicieran a nosotros mismos; los hemos de tratar como nos gustaría que nos trataran a nosotros, etc... Cuando no actuamos desde estos principios morales fundamentales con facilidad nos dejamos arrastrar por deseos e intereses egoístas y la conciencia va perdiendo la capacidad de discernimiento moral.

Ciertamente, no siempre es fácil actuar según la propia conciencia. En la decisión moral hay tres momentos: percibir las normas morales fundamentales; aplicarlas a las circunstancias concretas en las que cada uno vive y tomar una decisión. A menudo se viven situaciones que dificultan la percepción de lo que es bueno o malo: estamos sometidos a las influencias del ambiente cultural en el que nos encontramos; muchos piensan que el propio bien se alcanza con la realización de los deseos que nacen de nuestro interior; las presiones que nos vienen desde el exterior también pueden oscurecer el conocimiento de los valores y llevarnos al error en los juicios morales. Ahora bien, cuando una persona actúa con rectitud de conciencia (es decir, buscando y deseando hacer el bien), aunque se equivoque no pierde su dignidad, porque buscar los caminos para formarse un juicio moral es más digno del ser humano que prescindir de la pregunta por la moralidad de los propios actos, que es un hecho muy frecuente en el mundo en el que nos encontramos.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Pregó de Setmana Santa 2022

El dia 9 d'abril, vigília del Diumenge de Rams, va tenir lloc a les 20.30 hores, al Centre d'Interpretació de la Setmana Santa de Tortosa, el Pregó a càrrec de l'Excm. i Rvdm. Mons. Javier Vilanova Pellisa, bisbe auxiliar de Barcelona. A la presidència hi eren la Sra. Meritxell Roigé Pedrola, alcaldessa de la ciutat de Tortosa; la Sra. Cinta Fontanet Ramírez, presidenta de l'Agrupació de Confraries; i el pregoner, Mons. Javier Vilanova.

La primera en intervenir fou Cinta Fontanet i, tot seguit, l'alcaldesa de Tortosa ens adreçà la paraula. Totes dues van coincidir en l'alegria pel retrobament i la recuperació de la Setmana Santa després dels dos anys de pandèmia.

En acabar, prengué la paraula Mons. Javier Vilanova, el pregoner, que va voler destacar l'admiraçió que sentia pel poble tortosí, per la seua fe i il·lusió a l'hora de viure els misteris de la Passió, Mort

i Resurrecció del Senyor i d'acompanyar a la Verge Dolorosa; i, a continuació, passà a exposar el seu propi Via Creu, sortit des del cor, format per deu estacions cadascuna de les quals amb els seus corresponents testimonis: Amor de Déu; Trobar a Crist és trobar l'Amor; L'Amor és sentenciat a mort; Les dones ploren en veure al qui tant estimen carregat amb el pes de la Creu; El Cirineu ajuda Jesús a portar la Creu; Invitats a portar el pes de la nostra Creu; L'Amor mort en creu; La Mare Dolorosa és la Mare de l'Amor més gran; Resurrecció; i La vostra fe, la vostra vida, és un testimoni d'amor.

Acabà demanant a les confraries que no oblidessin mai la seua ànima: la FE en Jesucrist. Aquestes l'obsequiaren amb un petit record de la Setmana Santa: una «vesta».

María Joana Querol Beltrán

Reunió del Consell Pastoral Diocesà

El dissabte 9 d'abril, a les 11 hores, ens vam reunir al Seminari el Consell Pastoral Diocesà, presidit pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal. El motiu de la reunió era acabar de treballar l'apartat FEM MEMÒRIA SINODAL.

S'inicià la reunió del CPD amb el res litúrgic de l'Hora de Tèrcia. Tot seguit, unes paraules de salutació del Sr. Bisbe. Com a Església diocesana vam contestar, per escrit a casa, les següents preguntes que ens presenta el material sinodal per a la reflexió i el diàleg:

4. Quines ferides han revelat?
5. En quina part d'aquestes experiències ressona la veu de l'Esperit Sant?
6. Quins són els punts a confirmar, les perspectives de canvi, els passos a donar?

Després de la intervenció en cada apartat de cadascun dels membres del Consell, el Sr. Bisbe també va fer el seu comentari il·luminador com a pare i pastor de la diòcesi, fent les seues aportacions a les tres preguntes. Una vegada fetes les aportacions i comentades, es donà per finalitzada la reunió del

Consell Pastoral Diocesà. El Sr. Bisbe ens donà les gràcies per la nostra assistència i ens desitjà una bona Setmana Santa i una bona Pasqua de Resurrecció.

María Joana Querol Beltrán
Secretària del Consell Pastoral Diocesà

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Mitjançant el baptisme pertanyem a Crist. El nostre fonament és una comunió sense fi amb Déu i entre nosaltres. El baptisme és la font de tota forma de consagració i també la força per a separar-nos de la mundanitat» (2 de febrer).

@Pontifex_es: «Esteu en el món per a testimoniar que és estimat i beneït per Déu. Sou consagrats per al món, que espera el vostre testimoniatge per a accedir a una llibertat que dona alegria, que nodreix l'esperança, que prepara el futur» (2 de febrer).

@Pontifex_es: «Gràcies a tots els que treballen amb la convicció que es pot viure en pau i harmonia, conscients de la necessitat d'un món més frater perquè tots som criatures de Déu, germans i germanes. #Diada-laFraternidadHumana» (4 de febrer).

@Pontifex_es: «La crisi de la fe, en la nostra vida i en les nostres societats, té relació amb la desaparició del desig de Déu, amb el costum d'acontentar-nos amb viure al dia, sense interrogar-nos sobre el què Déu vol de nosaltres. Ens hem oblidat d'alçar la mirada cap al Cel» (7 de febrer).

Celebració de la Missa del Diumenge de Rams a la Catedral de Tortosa

El dia 10 d'abril se celebrà a la Catedral la Missa del Diumenge de Rams, pòrtic festiu que dona inici a les celebracions de Setmana Santa. Van concelebrar amb el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal, quatre preveres membres del Cabildo Catedralici. En primer lloc van desplaçar-se a l'absis de la Catedral per commemorar l'entrada del Senyor a Jerusalem. El Sr. Bisbe beneí les palmes dels xiquets i xiquetes acompanyats pels seus pares. En processó s'entrà a la Catedral.

El Sr. Bisbe, a l'homilia, assenyala tres trets en els quals trobem contradiccions entre Jesús i els deixebles. També nosaltres tenim actituds contradictòries respecte el Senyor.

1. Jesús s'encamina cap a la Passió i abans que li prenguen la vida, la dona lliurement ell mateix.
2. Jesús es manté fidel. Sap que la mort és a prop, però continua actuant amb una gran coherència seguint fent el que sempre havia fet.
3. Hi ha un gran contrast entre el mal del món i la misericòrdia de Déu. Vocació de servei i misericòrdia.

En finalitzar la celebració, el Sr. Bisbe impartí la benedicció final i, tot seguit, tancà les portes del Retaulle de la Mare de Déu de l'Estrella per poder

contemplar els misteris de la Passió, Mort i Resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- ▀ **Dijous 26**, Tortosa, Residència diocesana Sant Miquel Arcàngel, Jornada de convivència, a les 12 h, Missa.
- ▀ **Divendres 27**, El Raval de Cristo, a les 20 h, confirmacions.
- ▀ **Dissabte 28**, Xerta, a les 19.30 h, confirmacions.
- ▀ **Diumenge 29**, Campredó, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / SI 149 / Jo 15,26-16,4a]. Sant Desideri, bisbe i mr.; sant Joan Baptista de Rossi, prev. i fundador.

24. □ Dimarts [Fets 16,22-34 / SI 137 / Jo 16,5-11]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. □ Dimecres [Fets 17,15-22-18,1 / SI 148 / Jo 16,12-15]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria Magdalena de Pazzi (Florència, 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i

mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. i rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ Dijous [Fets 18,1-8 / SI 97 / Jo 16,16-20]. Sant Felip Neri (Florència, 1515 - Roma, 1595), prev. fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.; santa Marianna de Jesús Paredes i Flores, vg.

27. □ Divendres [Fets 18,9-18 / SI 46 / Jo 16,20-23a]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Dedicació de la Catedral. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Jo-

sep Tous (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prev. i fund.

28. □ Dissabte [Fets 18,23-28 / SI 46 / Jo 16,23b-28]. *Lleida*: □ Dedicació de la Catedral. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Sant Felip Neri, prev.; sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., d'Equador. *Urgell*: □ Sant Just (s. VI), bisbe d'Urgell.

29. □ Diumenge vinent, Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,1-11 / SI 46 / Ef 1,17-23; o bé (op-tativa any C): He 9,24-28;10,19-23 / Lc 24,46-53]. *Tortosa*: ▀ Sant Pere Màrtir Sans i Jordà, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, rel. caputxí; beat Ramon Escrivà i companys mrs.

Diumenge VI de Pasqua (C)

COMENTARI

«Qui m'estima farà cas del que jo dic»

A punt de celebrar l'Ascensió llegim unes paraules de Jesús que poden ser l'anunci d'aquest misteri: *Me'n vaig però tornaré*. Jesús es troba a punt de complir la seva missió morint i resuscitant però no s'oblida dels seus amics. I ha començat recordant el gran manament de l'amor: *Qui m'estima farà cas del que jo dic... els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules*. L'amor es manifesta en les obres; ho sabem bé: estimar no és dir paraules boniques sinó demostrar amb els fets el nostre amor al Senyor. Per si de cas, sabem que el Pare enviarà el Defensor, l'Esperit Sant que ens farà recordar tot el que ens ha dit i ens farà comprendre. No estem sols, no ens podem oblidar de les paraules del Senyor. Evidentment no tenir físicament el Senyor havia de ser per als deixebles un trasbals, per això els diu també: *Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu!* No hem de tenir por: ens dona la seva pau i un Defensor. Enmig de les dificultats, de les persecucions, de l'oposició del món no hem de tenir por; ens ha d'enviar una pau profunda, una pau que no vol dir que no tinguem problemes sinó que podem mantenir la pau interior enmig de les dificultats. La primera lectura ens mostra els problemes interns de les comunitats cristianes sobre algunes pràctiques del judaisme. Després del diàleg (o discussions) arriba la pau i poden afirmar: *Hem decidit l'Esperit Sant i nosaltres...* L'Església sempre està a l'escolta de l'Esperit i les normes que dona són fruit de seguir el que diu aquest Esperit. La segona lectura ens recorda l'Església celestial, com una gran perla, combinació de l'AT i NT, una ciutat on conviuen tots els creients, marcada per la presència viva de Déu i l'Anyell que fan possible l'harmonia i convivència de tots els homes i dones. Vers aquesta ciutat caminem. Ara ens cal *fer cas del que diu el Senyor*. Estimant-lo, mantenint la pau, que ell ens dona enmig de les contrarietats. Però no estem sols, tenim el Defensor, l'Esperit Sant.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviarlos a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora. O bé: Al-leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme al uso de Moisés, no podían salvarse. Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más de entre ellos subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre esta controversia.

Entonces los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron elegir a algunos de ellos para mandarlos a Antioquía con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas llamado Barsabás y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y enviaron por medio de ellos esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquía, Siria y Cilicia provenientes de la gentilidad. Habiéndonos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alborotado con sus palabras, desconcertando vuestros ánimos, hemos decidido, por unanimidad, elegir a algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, hombres que han entregado su vida al nombre de nuestro Señor Jesucristo. Os mandamos, pues, a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponeros más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de uniones ilegítimas. Haréis bien en apartaros de todo esto. Saludos».

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben. O bien: Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me llevó en espíritu a un monte grande y elevado, y me mostró la ciudad santa de Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, y tenía la gloria de Dios; su resplandor era semejante a una piedra muy preciosa, como piedra de jaspes cristalino. Tenía una muralla grande y elevada, tenía doce puertas y sobre las puertas doce ángeles y nombres grabados que son las doce tribus de Israel. Al oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, al poniente tres puertas, y la muralla de la ciudad tenía doce cimientos y sobre ellos los nombres de los doce apóstoles del Cordero. Y en ella no vi santuario, pues el Señor, Dios todopoderoso, es su santuario, y también el Cordero. Y la ciudad no necesita del sol ni de la luna que la alumbre, pues la gloria del Señor la ilumina, y su lámpara es el Cordero.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guarda mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Paráclito, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho. La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no se turbe vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: "Me voy y vuelvo a vuestro lado". Si amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es mayor que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda creáis».